

Rüzgâr Gibi Geçti

— Nilüfer Sarp · 06 Nisan 2015

Yatağında sessizce ağlarken yaşlı kadın
Gözyaşları sel gibi yüreğine akmakta Neden böyle yalnızsın
dolmak üzre miadin
Mazi içinde yara ciğerini yakmakta

Bir zamanlar güzeldi gören döner bakardı
Yıllar eski halinden bırakmadı hiç eser
Ateş gibi gözlerle her bakını yakardı
O yaşta her güzelde kavak yelleri eser

Beyaz atla gelecek prensini beklerdi
Nihayet bir davette onunla bakiştılar
Bir daha görmek için günü güne eklerdi
Sanki ruh ikiziydi ne de çok yakıştılar

Mutlu gün geldi çattı sonunda evlendiler
İki minik bebeyle evleri neşe doldu
Aşkları hiç bitmedi sevgide cavlandılar
Çocukları büyüdü iş- güç sahibi oldu

Onca yıl nasıl geçti hiç farkına varmadan
Kırk mutlu yıl sonunda sevdiğini kaybetti
Çocukları evlendi rızasını sormadan
Onu yalnız bırakıp yuvadan uçup gitti

Şimdi artık yalnızdı anıları arkadaş
Kocası yanındaydı içinde yaşıyordu
Yoktu artık kimsesi ana-baba-eş-gardaş
Onları çok özlüyor gönlünde taşıyordu

Hayat maçı bitmişti uzatmalarda sıra
Ölüm meleği gelse alıp da gitse onu
Kavuşsa sevdiğine vuslata yansa çıra
Hakka koşmak değil mi; belli faninin sonu

NİLÜFER SARP

02.NİSAN.2015